

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΡΔΑΚΙΩΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΥΘΡΕΑΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΔΕΚΑΕΤΙΩΝ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΑΣ.

Στο τελευταίο τεύχος του περιοδικού μας δημοσιεύσαμε τις φυσιογνωμίες του Παπά Βασίλη και του Χ' Γιαννάκη Φιάκκου, όπως τις ενθυμάτο ο συνεργάτης μας Κώστας Χώπλαρος. Σήμερα σα συνέχεια δίδουμε ακόμη δυο φυσιογνωμίες από τον ίδιο συνεργάτη μας.

Οι δυο φυσιογνωμίες που θα περιγράψω όπως τις θυμάμαι είναι δυο κρασοπατέρες της Χαρδιακιώτισσας. Ο πρώτος απ' αυτούς ήταν ο Φώτης του Κούντουρου και η δεύτερη, γιατί αυτή ήταν γυναίκα, ήταν η Κακουλλού του Κωμοδρόμου.

Α. Ο Φώτης του Κούντουρου: Από τη φύση του ήταν αδύνατος και τσακρισμένος (πούζης) και ανίκανος για δουλειά. Όσο καιρό ζούσε ο πατέρας του το συντηρούσε και μεταγενέστερα όταν πέθαναν οι γονιοί του, έμενε με τη χήρα αδελφή του και τα δυο αγόρια της.

Ο Φώτης βρήκε τακτική ενασχόληση, πηγαίνοντας 2—3 φορές την βδομάδα από την Χαρδιακιώτισσα τ' απογεύματα στις κάτω ενορίες του χωριού που ερχόταν το ταχυδρομείο για όλο το χωριό από την Λευκωσία. Επαιρνε τα γράμματα που απευθύνονταν σε κατοίκους των δυο πάνω ενοριών και τα έκανε ο ίδιος διανομή από σπίτι εισπράττοντας δια τον κόπο του δεκάρες ή καμιάν πινιά—κρασί ή και τα δυο μαζί. Σιγά σιγά συνήθισε το κρασί και τον έβλεπε σχεδόν πάντα μεθυσμένο μέσα στα καφενεία. Ουδέποτε ήταν ενοχλητικός αλλά πάντα διασκεδαστικός. Τον θυμάμαι όταν καμιά φορά είχε γάμο και οι νέοι χόρευαν και ο Φώτης έβγαине να δώσει τον γυρόν του και να τραγουδά. Ένα από τα συνηθισμένα τραγούδια του ήταν: «Τώρα που αποφάσισα να σώσω την ψυχή μου εμ μ' αφίνει ο πελάς που έχω στο βρακίν μου».

Όλοι οι χωριανοί που έφευγαν από το χωριό και ζούσαν αλλού, όταν στρεφόντουσαν στο χωριό για επίσκεψη στους δικούς τους, συναντούσαν πάντα το Φωτή στο καφενείο και ήταν μέσα στις υποχρεώσεις τους να τον κεράσουν ένα κρασί ή να τον πλουμίσουν με κανένα γρόσι, γιατί με την απουσία τους, όπως έλεγε, έχανε τα δικαιώματα του από την διανομή του ταχυδρομείου.

Β. Η Κακουλλού του Κωμοδρόμου: Η γριά Κακουλλού όπως τη θυμάμαι μαυροντυμένη και σκουφωμένη, έμεινε νωρίς στο γάμο της χήρα και ζούσε στο σπίτι της παντρεμένης μόνης κόρης της, η οποία τη συντηρούσε, στη συνοικία των Χ' Πιερίδων. Το σπίτι τους που έμεναν ήταν βολικό και έτσι πάντα την Λαμπράν ήταν το μέρος που στήνονταν οι «σούσες» και όλοι οι νέοι και οι νέες συναθροίζονταν για να «σουστούν». Ο γαμβρός της γριάς Κάκουλλους, άντρας της κόρης της, ο Κωστής της Διαμαντούς, ένας καλοκάγαθος άνθρωπος, που ήταν κτίστης για τα καμίνια του ασβέστη, ήταν και ο ειδικός για να κάμνει τα βερκά με τα οποία έπιαναν πουλιά. Ήταν επίσης δεινός παίχτης στο σκαμπίλιν. Όταν τα απογεύματα σχόλαζαν από τις δουλειές τους οι χωριανοί, όλοι κατέβαιναν στα καφενεία για να πάρουν τον καφέ τους και για να περνούν την ώρα τους έπαιζαν χαρτιά συνηθώς το «σκαμπίλιν». Ο Κωστής της Διαμαντούς ήταν πάντα ο αρχηγός της μιας ομάδας από 3 παίχτες που έπαιζαν και όλοι κάθονταν γύρω από το τραπέζι του παιχνιδιού για να διασκεδάσουν με το παιχνίδι, προπαντός αν ο αντίπαλος αρχηγός της δεύτερης τριάδας ήταν ο Λούκας ο Τσαγκάρης. Στο παιχνίδι αν η μια ομάδα πετύχαινε να καρφώσει την βερτίνα (το δέκα) με τον άσσον, τότε